

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CHARLES-HENRY JIRSCH

ΔΥΟ ΨΕΜΜΑΤΑ

Ο άστυνόμος κ. Πορτελουάν μισοκοιμόταν πάνω σ' ένα πακέτο αναφορές όταν η πόρτα άνοιξε απότομα και μιά γυναίκα άναμωλαισμένη, χύθηκε σαν σφουνας στο γραφείο του...

—Ορίστε μας τώρα! Μπαίνουν στο γραφείο μου σαν νάνο λεφονικός θάλαμος! Ψιθύρισε θυμωμένος ο άστυνόμος.

Μά η γυναίκα δέν φάνηκε ν' άκουσε... 'Εξηγημένη κήθηκε ή μάλλον έπεσε σέ μιά καρέκλα.

—Καθήστε λοιπόν άφου σάς παρακάλεσα! τής ειπε ειρηνικά ο Πορτελουάν.

—'Α! Νά ξέρατε γιατί έτρεξα σέ σάς! Νά ξέρατε! θόγγησε έλαφρά ή άγνωστη.

Ο Πορτελουάν, ποδχε συνηθισει νά θλέπη τέτοιες σκηνές και πού τó επάγγελμά του τόν έκανε άρκετά ψύχραμο, έκλεισε μ' άπάθεια τó στυλό του και περίμενε τήν άγνωστη νά έξηγηθή. Μά ή συγκίνηση δέν τήν άφινε νά μιλήσει. "Ένα πυκνό θέλο έκρυβε τήν ψηι της και τó σωμα της τρανταζόταν άπ' τούς λυγούς.

—Κλάψτε με τήν ηούγια σας! ειπε ο Πορτελουάν. "Όταν υπορέσατε πητε μου μόνον τί σάς έκανε ν' άπευθυνηθήτε σέ μένα.

—Τ' δουιά σας, πού τó διάβασα συχνά στις έφημερίδες τελευταία.

—Μεσοί! Αυτό ήταν μόνον;

—'Η άγνωστη θέλησε νά μιλήσει.

—'Όχι... 'Όχι... Κλάψτε ποττα νά ηουγάρτε έντελως κι' έπειτα κουβεντιάσουμ... τήν διέκοψε ο άστυνόμος.

Μά ή άγνωστη έβγαλε τó καπέλλο και τó θέλο της μ' ένα κίνημα θεατρικό, ρίχνοντας πίσω τά μαλλιά της.

—Μά σταθήτε! Σας ξέρω! φώναξε τότε ο Πορτελουάν. Δέν εισθε; ή Λούσα Νομαρού, ή καλλιτέχνις;

—Μάλιστα, κύριε... 'Ακριθώς... Μά αυτή τή στιγμή δέν είμαι παρά μιά δυστυχισμένη γυναίκα... Θύμα της πιο τραγικής συμπτώσεως... "Όλα εινε έναντιον μου. Κι' εμώς είμαι άθώα, κύριε Πορτελουάν, έντελως άθώα. Μπορώ νά κάνω όσους όρκους θέλετε...

—Πολύ καλά, κυρία μου, μά δέν σας καταγόρησα για τ' ποτε. Τί σας συμβαίνει, τέλος πάντων;

—'Ένας συνάδελφος μου σκοτώθηκε σπίτι μου, έδω και λίγη ζρα!

Ο Πορτελουάν τήν κύτταξε με προσοχή. "Ήξερε πως πρέπει κανείς νά πιστεύη δύσκολα τις καταβολές τών νυναικών και τών παιδιών. Μά πιο δύσκολα άκόμα, αυτά πού λεί μιά θεατρίνα.

—Μά, άν αυτός ο άνθρωπος αυτοκτόνησε πραγματικά, κανείς δέν θα σάς ένοχλήσει... τής ειπε.

Αυτή σόπαινε, σαν νά φοβόταν ν' άπαντήση.

Ο άστυνομικός; άφου περίμενε μάταια μιάν άπάντησι, έκοψε μόνον τó τσιωπή.

—Μά, κυρία μου, ώρισμένους οείθ θά γνωρίζετε πολλούς άπ' τούς άνωτέρους μου. 'Ισως και τόν διευθυντή μας τόν 'διο. Πάντως αυτόι θα σας έβρουν αίγουρα. Γιατί δέν άπειθυθήκατε σέ κανένα άπ' αυτούς; 'Ετσι θάταν καλύτερα για όλους μας...

—Κανένας δέν θα με πιστεύει, ειπε ή κυρία.

—Μά τί σας κάνει νά νομίζετε πως έγω μόνον, άνάμεσα σ' άλλους αυτούς είμαι διατεθειμένος νά σας πιστώσω;

—'Ήλθα σέ σας, κύριε Πορτελουάν, νιά νά σας προσκαλέσω νά βοηθήσετε μιά άθώα ν' άποδείξει τήν άθωότητά της.

—Μά κυρία μου, τήν διέκοψε νευριασμένος ο Πορτελουάν, έσεις μόνη σας ένοχοποιήσατε. Κανείς δέν σας κατηγορήσει νά τίπιστε. Δέν υπάρχουν λόγον νά ύπερασπισέσθε τόν έαυτό σας πριν της ώρας...

'Εκείνη τόν κύτταξε σαν γαμψή. Σαν νά μήν καταλάβαινε τί της έλεγε.

—'Όστε λοιπόν... 'Αρνείσθε νά με βοηθήσετε; τόν ρώτησε.

—Πρέπει νά μιλήσω στούς άνωτέρους μου. Φυσικά είμαι υποχρεωμένος νά ένεργήσω σύμφωνα με τις οδηγίες πού θα μου δώσουν. Πάντως, σάς υπόσχομαι νά κάνω ό,τι περνάει άπ' τó χέρι μου για ν' άποφύγομε κάθε πλάση... Και τώρα, άν θέλετε, επιτρέψτε μου νά σας οδηγήσω στό γραφείο τού άνωτέρου μου. Πρέπει νά σας παραδώσω σ' αυτόν.

—Κύριε Πορτελουάν, κάνετε ό,τι νομίζετε σωστό. Σας άκολουθώ.

Ο προϊστάμενος τού τμήματος φάνηκε λίγο έκπληκτος νά δη στό γραφείο του τή γνωστή ήθοποιό Λούσα Νομαρού, πιγμένη σιά δάκρυα.

Τής έκανε ένα κομπλιμέντο για τó παίξιμό της, τó όποιο ή Λούσα δέν φάνηκε νά τó πρόσεξε καν' ύστερα τήν παρακάλεσε νά τού έξηγηση τί θέλει.

Οι λυγμοί όμως τής έκοβαν τή φωνή. 'Αναγκάστηκαν νά τής δώσουν λίγο νερό για νά συνέλθει.

—Ο συνάδελφος μου ο Σουλθιάλ, σκοτώθηκε σπίτι μου! τραύλισε τέλος.

Κ' ή φράσις αυτή άντίς νά τήν εξααφρώσει, τήν συνέτριψε μάλλον.

Τους κύτταξε τώρα σαν σ' ένα όνειρο και τó θέλημα της ήταν άπσπευτα άλειανό.

Οι δυο άστυνομικοί πάλι τήν κύτταξαν προσπαθώντας νά διαβάσουν άπ' τις γκριμάτσες τού προσώπου της τήν αλήθεια...

Ο προϊστάμενος τέλος τής ειπε: —Διηγηθήτε μας τά συμβάντα όπως έγιναν. Άπ' τήν αρχή... Θέλετε; Λοιπόν;

'Η καλλιτέχνις άρχισε νά διηγείται:

—Ο Σουλθιάλ, ήξερε πως δέν ήθελα νά τόν δεχτώ μόνον σπίτι μου, χωρίς τήν γυναίκα του, πού εινε παιδική μου φίλη... Μηπως σπίτι μου λοιπόν, με κάποιο ψέμμα. Μ' έσπρωξε στό ασλόνι κι' άρχισα νά μού μιλάει για τήν άγάτη του, ενώ έγω για έκατοστή φορά τού άπαντούσα πως δέν είμαστε έλεύθεροι και δέν μπορούσαμε συνε-

πως νά μιλάμε για έρωτα.

—'Ακόμη τού έξηγήσα, πως κι' έλεύθεροι νάμαστε και ιάλι δέν θα τόν δεχόμουνα για φίλο, γιατί δέν τόν αγαπούσα...

—Για μιά στιγμή νόμισα πως μ' αυτά τά λόγια, τόν ειχα ήσυχάσει...

—Μά εαφνικά πήρε άπ' τó τραπέζι ένα στυλέτο βενετσιάνικο, ένα θαυμάσιο όπλο τού δεκάτου έκτου αιώνου, τó όποιο θαυμάζανε όλοι οι φίλοι μου.

—'Η λαθή του παρίστανε μιά γυνήν γυναίκα...

—Ο Σουλθιάλ τού πήρε όπως σας ειπα στα χέρια του και πέταξε τή θήκη μακριά...

—'Η λάμα άστραψε καθώς τó σήκωνε ψηλά, κι' ένώ, τρελλή από φόβο, είδα στα μάτια του, πού πρώτη φορά τ' άντίκρισα τόσο άγριεμένα, τήν άπόφασι νά με σκοτώσει...

—Μέσα στα τρελλά λόγια πουλεγε, ξεχώρισα τή φράσι:

—'Θά πεθάησις!...

—'Αν άνοιξιόν, θα με σκότωνε...

—'Να', ώρισμένους θα με σκότωνε, άν δέν πρόσταται νά φύγω... νά τρέξω και νά κλειθώ στήν κούμαρά μου...

—'Ήλθε τότε, κρεμάστηκε στήν κλειστή πόρτα, παρακάλεσε. Ικέτευσε, προσπάθησε νά τήν πιάσει, μ' έβρισε, άπειλαιο πως θα σκοποθή...

—'Εγώ δέν κουιούμιον διόλου. Ούτε τού άπαντούσα. Μόνον περιμένα με ντυποκάθρι.

—'Ανοιξέ μου, ή θα σκοτωθώ! μού φώναξε πιο άγρια τώρα. Μά και πάλι δέν έδωσα προσοχή...

—Τόν άκουσα τότε νά πέφτη κάτω. Μισοπεθαμμένη άπ' τó φόβο μου, δέν τόλμισα ν' ανοίξω άμέσως... 'Ισως νά τόκανε επίτηδες αυτό, νιά νά με καταφέρει ν' ανοίξω. Μά ή μακριά σιωπή πού άκολούθησε, με πάντως και μ' έβαλε σέ μύριες κακές ύποψεις. Τού φώναξα αιγά-αιγά με τ' δνομά του... Δέν μ' άπάντησε. Τότε και γώ αναγκάστηκα νά μισονοιξώ τήν πόρτα.

—'Θεέ μου!... Δέν μογχε πη ψέμματα. Τόν

θρήκα να πλέη στο αίμα του, με το στυλέτο χωμένο στην καρδιά του!...

«Ορκίζομαι πως είπα την αλήθεια...»

—Δεν υπάρχει λόγος να ορκίζεσθε, κυρία, της είπε ο αστυνομικός. Και γυρίζοντας στὸν κατώτερό του:

—Πορτελουάιν, ανακρίνετε την κυρία; τὸν ρώτησε.

—Δεν θά τολμοῦσα νὰ τὸ κάω, πρὶν ἀπὸ αὐτὴν ἀπάντησε ὁ Πορτελουάιν.

Τότε ὁ αστυνομικός τῆς ἔκανε μερικές ἐρωτήσεις, γιὰ νὰ διαφωτίσει μερικά σημεῖα ποῦ τοῦμιεναν σκοτεινά. «Ἐταί ἔμαθε πως ἡ καμαριέρα εἶχε βυθί τὴν ὥρα τῆς αὐτοκτονίας καὶ πως ἡ μαγείρισσα ἔλειπε ἐπίσης μὲ ἀδειά... Ὡστε δὲν ἔμεινε ἄλλη μαρτυρία ἀπ' τῆς Λούσας Νομερού...»

—Μπορείτε νὰ ὀδηγήστε στίπτι σας τὸ συνάδελφό μου καὶ μένα; τῆς ρώτησε ὁ αστυνομικός.

—Μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ ξαναδῶ τὸ πτώμα.

—Νὰ μᾶς ὀδηγήστε ἀπλῶς. Συγχρόνως θά εἰδοποιῶμε καὶ τὴν ἀνάκριση...

«Υστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἔνα μεγάλο αὐτοκίνητο σταματοῦσε μπρὸς στὴν πόρτα τῆς Λούσας. Κατέβηκαν ἀπὸ αὐτὸ οἱ δύο αστυνομικοί, ὁ ἀνακριτής, ὁ γραμματέας του κ' ἡ Λούσα Νομερού...»

«Ἡ ἥθοποιος κατ' οὐδὲνα λόγο δὲν ἤθελε νὰ μῆνι στὸ δωμάτιο ποῦ εἶνε ἡ αὐτοκτονία. Τῆς ἐπέτρεψαν λοιπὸν νὰ καθήσει σ' ἕνα πλαγινοῦ δωμάτιο.

«Ὁ Πορτελουάιν ἔμεινε μαζὺ τῆς. Ἡ Λούσα τοῦ ἔδειξε τὴν πόρτα, ψιθυρίζοντας σάν μιά ζητιάνα ποῦ ζητάει ἐλεημοσύνη:

—Σὰς παρακαλῶ, μὴν τοὺς ἀφήσετε ν' ἀνοίξουν. Δὲν μπορῶ νὰ ξαναδῶ τὰ αἵματα...»

«Ὁ ἀνακριτής αὐτὴ τὴ στιγμή ἔχει ἀπόλυτη ἐξουσία, τῆς ἀπάντησε αὐτός. Ἡ ἀστυνομία εἶνε στὶς διαταγές του.

«Ἀκουγαν τοὺς ἄλλους νὰ μιλοῦσε τὸν πλαγινοῦ δωμάτιο, μὰ δὲν καταλάβαιναν τί ἔλεγαν.

«Ἄσφαινα κάποιος πλησίασε τὸ τηλέφωνο κ' αὐτὴ τὴ φορά τὰ λόγια αὐτοῦ ποῦ τηλεφωνοῦσε, ἀκούστηκαν δυνατὰ καὶ καθαρά.

Ζητοῦσαν ἕνα γιατρό... Γρήγορα!.. Ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ γρήγορα!..

—Πρόκειται νὰ σώσουμε-τὴ ζωὴ ἐνὸς ἀνθρώπου! ἔλεγε ἡ φωνή...»

«Ἡ Λούσα Νομερού ἔγινε πελιδνή. Ὁ αστυνομικός θέλησε νὰ τὴν καθουάσει—ἦ νὰ τὴν δοκιμάσει.

—Κυρία, μοῦ φαίνεται πως ὄθραυομε ἕναν ἀνέλπιστο μάρτυρα, τῆς εἶπε. Βλέπετε ὅτι ἀδικα φοθηθήκατε;

«Ἡ προσπάθεια ποῦ ἔκανε ἡ Λούσα γιὰ νὰ φωνή ἤρριε στὸν αστυνομικό ποῦ τὴν παρακολουθοῦσε, χωρὶς νὰ φαίνεται, ἀδείανε τὴ νευρικότητά τῆς... Εἶχε, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, χῶσι τὰ νύχια τῆς στὰ μπράτσια τῆς.

—Ἄν ζῆ, θέλω νὰ τὸν δῶ... εἶπε τέλος.

—Θὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ ὁ γιατρός, ἦ ὁ ἀνακριτής, ἀπάντησε ὁ αστυνομικός.

«Ἡ Λούσα δὲν φάνηκε νὰ τὸν ἔκουσε. Τινάχτηκε ἀπότομα ἐπάνω κ' ἄρρισε νὰ φωνάζῃ μπρὸς στὴν πόρτα ποῦ ὁ αστυνομικός κρατοῦσε κλειστή:

—Συλθιάλ, Ἄνδρέα! Συλθιάλ!...

—Κυρία μου, σιωπῆ! Μπορείτε νὰ θλάψετε τὸν πληγωμένο, ποῦ ὀρισμένως θάγῃ ἀνάγκη ἀπὸ ἡσυχία... τῆς οὔστηκε ὁ αστυνομικός.

Πέρασε ἕνα λεπτό... Τέλος ὁ ἀνακριτής ὁ ἴδιος μισοῦσε τὴν πόρτα.

—Ἐλάτε, κυρία... Ὁ κύριος Συλθιάλ σὰς ζητάει. Μόλις μπορεῖ νὰ μῆλση, εἶπε στὴ Λούσα.

Ἐγαν ἐσπλάσει τὸν πληγωμένο ὕπτιο. «Ἐνα μαξιλάρι ἀνασκόπεσε λίγο τὸ κεφάλι του.

«Ἡ ἀνασπῆ του, δύσκολη, σφουρηγῆ, ἔκανε φρίκη νὰ τὴν ἀκούῃ κανεὶς. Ἐνας κοκκινωπὸς ἀφρός, φαίνονταν στὸ στόμα του καὶ τὸ θλέμμα του ἦταν ἀνοιχὸ καὶ θαμπό...»

«Ἡ Λούσα θάβιδε πρὸς τὸ ντιθάιν σάν ὑπνοθάτις...»

«Ὁ Πορτελουάιν τὴν ὑποβάσταζε, γιὰτὶ φαίνονταν πως δὲν εἶχε τὴ δύναμη νὰ προχωρήσῃ μόνη τῆς...»

Συγχρόνως ὁ αστυνομικός εἶδε τὸ δτινο, τὸ ἠθασμένο θλέμμα τοῦ Συλθιάλ νὰ καρφώνεται ἀπ' ἄνω τῆς καὶ τὸ δικὸ τῆς ν' ἀποφεύγῃ τὴ ματιὰ του, ψεύτικο, γεμάτο παικό...»

Κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ τέσσερα μάτια, ἕνα βροδία παύτηκε, γρήγορο, φοβερό, γεμάτο κρυφὸ πόνο.

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα,

σιωπηλά, μέσα στὰ τέσσερα αὐτὰ μάτια, διέκρινε κανεὶς τὴν ἱκεσία, τὴ μομφή, ἔνα πνιχτὸ παρακάλο, ἕνα θουθὸ παράπονο.

τὴν ἴδια, αὐτὴ στιγμή, ἔπῃκε μέσα ὁ γιατρός.

Ἐξήτασε τὸν πληγωμένο, κούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι του, διέταξε νὰ μὴν τὸν μετακινήσουν καθόλου, καὶ ὑστερα γύρισε στὴ Λούσα.

—Ἡ κυρία εἶνε ἡ...οὐζυγος; ρώτησε.

Τοῦ ἐξήγησαν τὴ συνέβαινε. Ἐφυγε τότε λέγοντας πως ὄθηραν πολλές ἐπιβες νὰ σωθῇ ὁ πληγωμένος.

Μὰ κανένας—οὔτε ὁ ἴδιος ὁ Συλθιάλ—δὲν τὸν πίστεψε. Ἡ Λούσα ξαναγύρισε πρὸς τὸ ντιθάιν. Τὰ μάτια τῆς μεγαλομμένα ἀπ' τὸν τρόμο, καρφώθηκαν στὰ δικά του.

—Ἀγάπη μου! Ἀγάπη μου! ἔβδγγησε.

Ἐνας ἀπεραντὸς πόνος πλημμύρισε τὸ θλέμμα τοῦ Συλθιάλ, μόλις ἄκουσε αὐτὴ τὴ φράσι ποῦερε πως εἶνε ψεύτικη.

Ἐκανε ὑστερα ν' ἀνασηκωθῇ καὶ πρόφερε καθαρά, σάν νῆταν στὸ θέατρο:

—Ναί... Χτυπήθηκα μόνος μου!..

Τὸ ψέμμα του αὐτὸ τὸν τσάκισε ἐντέλως. Ξανάπτεσε στὸ ντιθάιν, ἀγκομασχώντας καὶ ὁ κοκκινωπὸς ἀφρός πρὸς τὸ ντιθάιν. Τὰ μάτια τῆς εἶνε τώρα ἕνα λεπτὸ ρυκκὶ αἵματος...

Ἐκλείσε κατόπι τὰ μάτια του γιὰ νὰ μὴν συναντήσουν τὰ δικά τῆς.

Μ' ἀφάνταστες, ὑπεράνθρωπες προσπάθειες, ἡ Λούσα, πλησίασε τὰ χέρια τῆς στὸ πρόσωπό του... Τὸν γάιδεψε ἀπαλά...»

—Πονᾶ; τὸν ρώτησε.

Ἡ φωνή τῆς ἔτρεψε...

Ἐτρεψε ὄλο τῆς τὸ σῶμα...

Τὰ μάτια τῆς ἦσαν βολά...»

Ἐκείνος ψιθύρισε χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ τὴν κυττάξῃ:

—Ὅχι τόσο...

Ἐλεγε ψέμματα ἀσφαλῶς. Δὲν ἔλεγε τὴν ἀλήθεια.

Γιατὶ πονοῦσε, πονοῦσε πολὺ, πονοῦσε φρικτὰ. Αὐτὸ φαίνονταν καθαρά ἀπ' τὴν ἀγωνία ποῦ ζωγραφιζόταν στὸ πρόσωπό του.

—Θὰ γίνης καλά, τραύλιε ἡ Λούσα.

—Καλά;

—Μὰ ναί...ναί, φίλε μου.

Ἐκείνος προσπάθησε νὰ γελάσῃ. Δὲν μπόρεσε διως.

Τὸ γέλιο τὸν ἐπνιξε. Ἐγινε ρόγχος ἐπὶ θανάτιος...

«Ἄ, τί τρομερό!..»

Αὐτὴ ἡ γυναικία ἔλεγε διαρκῶς ψέμματα. Ψέμματα κ' ἐπάνω ἀκόμα ἀπ' τὸ ψυχογρήγμά του...

Ἡ Λούσα ἐξανόπλισε τὰ χέρια τῆς στὸ πρόσωπό του.

Τὸν γάιδεψε πάλι... Ὁ ἔτοιμοθάνατος συνταράχτηκε.

Δυὸ γοντρά δάκρυα κυλίσανε τότε ἀργὰ ἀπ' τὰ μάτια τοῦ ἔτοιμοθανάτου. Κυλίσανε καὶ πέσανε ἀπάνω στὰ ἔνοχα, λατρευτὰ χερράκια ποῦ τὸν εἶχανε σκοτώσει!...

CHARLES-HENRY JIRSCHE

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΣΑΝΗ ΚΑΙ ΡΟΤΣΙΛΑ

Μιά μέρα, ἡ Γεωργία Σάνη ἔλαβε μέρος σὲ μιά φιλοφθρωτικὴ ἀγορά. Ὁ θαρώνος Ἰάκωβος ντὲ Ρότσιλδ ἔφθασε ἀργά, τὴν ὥρα ποῦ τὸ διαμέρισμά τῆς ἔσκουπτε ὁ σύγγραφέας δὲν εἶχε πειὰ τίποτε γιὰ πούλημα κ' ἀναγκάστηκε νὰ τῆς ζητήσῃ ἕνα αὐτόγραφο. Κάτι ἔπρεπε νὰ πάρῃ κ' αὐτὴς.

—Πολὺ εὐγάριστος, τοῦ εἶπε ἡ Σάνη.

Ἦρ' ἕνα ἀπλοῦστατο γαστράκι κ' ἔγραψε:

«Ἐλάθομεν Ροτσιλδ τοῦ θαρώνου ντὲ Ρότσιλδ τὸ ποσὸν τῶν δέκα νιλιάδων φράγκων, ὑπέγραψε καὶ τῶδωσε στὸν Ρότσιλδ:

—Ὅριστε τὸ αὐτόγραφο σας ἀγαπητὲ θαρώνε.

Ὁ δισεκατομμυριόχο- ἔκανε μιά βθεαία ὑπόκλιση κ' ἔγραψε κ' αὐτὸς

κάτι σ' ἕνα ἄλλο χαρτάκι: «Ἐνα τοῖκ 10.000 φράγκων.

Ἐνα τοῖκ 10.000 φράγκων.

Ἐνα τοῖκ 10.000 φράγκων.

Ἐνα τοῖκ 10.000 φράγκων.

Ἐνα τοῖκ 10.000 φράγκων.

Ἐνα τοῖκ 10.000 φράγκων.

